

VRUW

"Leefijdsvriendelijkheid begint met bewustzijn"

Je kunt naar ouderen kijken als een lastige groep mensen die vooral veel zorg nodig heeft. Maar wat als je die blik eens verruimt en kijkt wat er nog meer achter zit? Dan zie je levenservaring, kennis en ruimschoots ideeën en behoefte om deel te blijven nemen aan de maatschappij. Laura Christ, zelf inmiddels in de zestig, houdt zich al van jongs af aan bezig met gerontologie, de wetenschap van het ouder worden. Ze was actief bij het Nederlands Instituut voor Zorg en Welzijn, directeur van het Landelijk Bureau Leefijdscriminatie, stond aan de wieg van het Odensehuis, is aangesloten bij het Oudere Vrouwenetwerk Nederland en projectleider van Active 80+ en Mobility Scouts. Samen met Inger Luijten onderzoekt Laura hoe Zutphen leefijdsvriendelijker kan worden gemaakt.

Door Meike Wesselink

Het onderzoek, en de daaruit voortvloeiende activiteiten, maken deel uit van het project Mobility Scouts waarbij op Europese schaal antwoorden worden gezocht op de vergrijzing. Laura: "De grootste uitdagingen van deze tijd zijn verstedelijking en vergrijzing. Over zo'n veertig jaar bestaat éénderde van de Europese bevolking uit oudere mensen. Bij deze ouderen zit een enorm potentieel aan ervaring, kennis en sociaal kapitaal. Dat moeten we niet verwaarlozen maar juist benutten. Zutphen is een goede stad om onderzoek te doen naar leefijdsvriendelijkheid omdat we hier ten eerste zelf wonen, maar ook omdat Zutphen qua vergrijzing iets hoger dan gemiddeld scoort en omdat er in de grote steden al veel wordt ondernomen als het gaat om leefijdsvriendelijkheid van steden. In het oosten waar juist veel kleine kernen zijn en mobiliteit bijvoorbeeld een belangrijk item is, is de behoefte er ook om mee te denken."

Leefijdsvriendelijkheid begint met bewustzijn. Het gaat erom dat inwoners kunnen meebeslissen als het gaat over de kwaliteit van de leefomgeving en het inrichten van hun buurt, wijk of stad. Het zijn niet meer de beleidsmakers en uitvoerders alleen die bepalen hoe de inrichting van de openbare ruimte eruit komt te zien, het is een samenspel. "We merken dat gemeenten daarin willen faciliteren, maar soms nog niet goed weten hoe ze burgerinitiatieven de ruimte moeten geven", legt Laura uit. "En andersom leeft bij

ouderen soms ook nog niet het bewustzijn dat ze best mondiger mogen zijn, actief kunnen meedenken over hoe hun wijk op een prettige manier kan worden ingericht, zodat ze er zo lang mogelijk kunnen blijven wonen."

Op 29 augustus is er van 19.30 tot 21.00 uur (inloop vanaf 19.00 uur) in het Volkshuis een ontmoetingsbijeenkomst waarbij ouderen, maar ook andere geïnteresseerden kunnen meepraten over de leefbaarheid en toegankelijkheid van Zutphen. Is mijn woning geschikt als ik mobiliteitsproblemen krijg? Zijn er voldoende ontmoetingsplekken? Zijn stoepen en fietspaden breed genoeg? Is er behoefte aan meer groen in de binnenstad en bankjes? Op dat soort vragen worden antwoorden gezocht. Het is een bijeenkomst die niet alleen een beroep doet op mensen om met ideeën te komen, maar ook om die ideeën daadwerkelijk uit te werken. Inger: "Aansluitend op de bijeenkomst starten we een (kosteloze) vierdaagse cursus waarbij deelnemers ook echt leren om hun ideeën werkelijkheid te laten worden. Ze krijgen handvatten en kennis aangereikt om hun plan verder te kunnen brengen, maar ook ruimte om van elkaar te leren. Het blijft dus niet alleen bij ideeën smeden, de bijeenkomst is echt bedoeld voor mensen die iets willen, maar niet precies weten hoe het aan te pakken. Als de cursus is afgerond willen we opnieuw een bijeenkomst organiseren waar ook de gemeente, de sociale wijkteams, de woning-

Nieuws over vergrijzing en participatie volgen Inger Luijten (l) en Laura Christ op de voet. Foto: Meike Wesselink

corporaties, de vereniging kleine kernen en andere sleutelorganisaties bij zijn uitgenodigd. Want het gaat natuurlijk om het bouwen van bruggen tussen al deze partijen."

Laura en Inger hebben het niet steeds over wat nog niet goed gaat, maar noemen ook tal van inspirerende voorbeelden waaruit blijkt dat er al heel wat zinnvolle burgerinitiatieven zijn ontstaan. Het Odensehuis, inloophuis voor beginnend dementerenden, FiArt, een initiatief waarbij ouderen actief kunnen deelnemen aan kunst en cultuur en het naberschap van de Achterhoek in het algemeen, waarbij bureaus als vanzelfsprekend een beroep op elkaar kunnen doen.

"Die hele transitie die in 2015 is ingezet heeft toch een beetje de boodschap gekregen dat mensen niet goed voor elkaar zouden zorgen of dat we als burger zelf meer zouden moeten ondernemen", is Laura van mening. "Maar mensen zijn altijd ondernemend geweest en bereid om elkaar te helpen. Het is alleen zo dat de gemeente daarbij steeds meer een andere rol moet gaan spelen, een meer faciliterende, en dat vraagt wederzijds begrip."

Laura en Inger vinden dat Zutphen alle ingrediënten in huis heeft om een leefijdsvriende-

lijke stad te worden. Laura ziet dat veel ouderen er net als zijzelf voor kiezen om in de binnenstad te wonen. "Alle voorzieningen zijn er en binnen tien minuten ben je buiten de stad aan de IJssel. Inger woont in het gemêleerde Noordoeven en ziet veel activiteiten in de wijk, waarbij mensen van verschillende leeftijden met elkaar in contact komen, zoals tijdens de Week van de Wijk. Laura ziet in grote steden als Amsterdam veel inspirerende voorbeelden die ze naar Zutphen zou willen halen. "Bijvoorbeeld Pakhuis de Zwijger met het platform voor stedelijke ontwikkeling. Leuk om in het Koelhuis uit te rollen en daar in debat te gaan. Of een hele lange tafel op de Zaadmarkt waar mensen van alle leeftijden aanschuiven om met elkaar te eten en drinken."

Ideeën genoeg dus. In aanloop naar 29 augustus in het Volkshuis, kunnen geïnteresseerden op 24 augustus tussen 10.00 en 12.00 uur binnenwandelen aan de Proostdijsteeg 2 om alvast van gedachten te wisselen met een kop koffie of meer informatie te krijgen over de leefijdsvriendelijke stad. Neem voor meer informatie en/of aanmelding voor deelname op 29 augustus contact op via 0653299310 (Inger Luijten) of bekijk onderstaande link

[Facebook.com/mobilityscoutsnederland](https://www.facebook.com/mobilityscoutsnederland)

Column
Anouk Plantinga

Gelieve geen fouten te maken

Soms wordt het me gewoon even te veel (en niet teveel). Dan kom ik te weer tegen, steeds vaker en op steeds minder voor de hand liggende plekken. Op Facebook, oké, een vluchtig medium, maar ook in blogs, in nieuwsbrieven en zelfs, te erg voor woorden, in boeken en kranten, reclameleuzen en op billboards. Ja, ik heb het over taalfouten. En geen kleintjes, geen typfouten (of typfout, dat mag ook), maar echte dikke vette taalfouten. Ongegeneerd vliegen ze over het internet en het papier. Ik wordt, hij wordt, zij wordt (ja echt, dat heb ik ergens zien staan! Stam voor de ik-vorm, met een t erachter voor de hij/zij-vorm, hoe moeilijk kan het zijn?). Ik besef me en ik besef me. Neel! Ik besef moet het zijn en je bedenkt je alleen als je ergens op terugkomt, anders is het gewoon 'ik bedenkt'. Medewerkers van callcenters beginnen steevast hun verhaal met: 'Heb ik het genoeg met mevrouw Plantinga?' Ja, en dan wacht ik tot de rest van de zin komt, maar nee, die komt niet. Het is te. Te weinig. Want 'te spreken' moet er nog achteraan. Net als bij gelieve. Gelieve hier geen fiets neerzetten. Zucht. Weer te. Te vergieten. Gelieve hier geen fiets neer te zetten. Het is te veel. Niet teveel taalfouten, maar te veel. Je schrijft ook niet teveel. Een teveel aan taalfouten, dat is het.

Watskeburt? Waar ging het mis? Toen er steeds meer Engels in begon te sluipen? Komt het door de sociale media waarin zoveel afkortingen gebruikt worden of doordat het onderwijs niet meer zo is als vroeger? Geen idee, maar een taalpurist als ik kan zich hier mateloos aan ergeren (nee, niet aanirriteren, want je kunt je alleen ergeren aan iets wat je irriteert). Ik houd me tegenwoordig steeds meer in, het heeft gewoon geen zin meer, het is water naar de zee dragen, een druppel op een gloeiende plaat, dweilen met de kraan open, geen beginnen meer aan. Mijn vader is ook een taal-muggenzifter en hamerde er in onze jeugd op dat mijn zusje en ik de Nederlandse taal goed spraken en schreven. Hij zou zich, als hij overleden zou zijn, omdraaien in zijn graf, maar hij heeft het slim opgelost, hij is gewoon naar het buitenland verhuisd: In Frankrijk heb je geen d't en t's of d'e's, dus kan je er ook niet over vallen en met het Engels daar valt het erg mee. Ik zalhier met die nieuwe taaltrind moeten leven. Maar mag ik alsjeblieft een keer? Even stoom afblazen? Een keerje gewoon hier, in het openbaar? Oké, komt 'ie: AAAARRRRGGHHH!!!! Zoi. Dat licht op.